

[Aksel Larsen.]

vilde komme til at dirigere Regeringen, Socialdemokratiet og Det radikale Venstre, efter Landstingsvalget; fordi Kommunisterne ikke stillede op, var Kommunisternes Betydning umaadelig, navnlig i Fagbevægelsen — den er for Resten heller ikke saa ringe dér, det erkender jeg. Det rejste det ærede Medlem Landet rundt og fortalte, efter at han et halvt Aar i Forvejen havde sagt, at vi var fuldkommen betydningsløse. (*Christmas Møller*: De, ja, men Kommunisterne i Fagbevægelsen). Jeg har en vis beskednen Forbindelse med Kommunisterne i Fagbevægelsen, det er maaske ikke gaaet op for det ærede Medlem. Det ærede Medlem sagde ellers, at Partiets Optræden var farlig, fordi Partiet havde Indflydelse i Fagbevægelsen. Det med Betydningsløshed kan vi tage os let, det bliver sagt fra mange Hold og fra mange Steder. Det er i skærende Strid med, at man hver eneste Dag i Socialdemokratiets Presse og en stor Del af den øvrige Dagspresse ofrer os mange og lange Artikler. Under alle Omstændigheder forandrer den Slags Talemaader ikke vor Politik. Vi vil fortsat som hidtil arbejde paa, at den arbejdende Befolkning i Danmark forener sig til fælles Kamp for fælles Interesser, og vi er af den Overbevisning, at det er paa høje Tid, at den fælles Kampfront bliver etableret, og at der sættes effektivt ind, hvis man vil forhindre, at Udviklingen skal gaa baglæns og Reaktionen skal faa Vind i Sejlene her i Landet.

Schmidt: Der var i den højtærede Statsministers Trontale ikke et Ord om Nordslesvig. Det maa vel nærmest fortolkes saaledes, som om efter den højtærede Statsministers Mening alt dernede er i den bedste Orden. Jeg ved fra før, at saaledes skal det gerne fremstilles. I det mindste forsikrer man, at man gør, hvad man kan, for at mildne, hvad der er uheldigt, for man kan jo ikke nægte, at Forholdene er trangere dernede end noget andet Sted i Danmark. Man skulde tro, at det var allerede en meget alvorlig Ting, fordi ogsaa hele Landet staar over for ikke saa smaa Vanskeligheder.

Jeg kan altsaa ikke følge Statsministerens Betragtningmaade eller rettere sagt hans Forsøg paa helt at tie om Grænselandets særlige Forhold. Jeg gør det ikke allerede af den Grund, at Grænselandet maa anses som en af de vigtigste Dele af Riget og Opgaven dér som den fornemste, Danmark har, som Brudenell Bruce med Rette

hævder. Jeg og min Folkegruppe er i det mindste stærkt interesseret i dette Problem.

Hvorfor og med hvilken Ret kalder jeg Nordslesvig Danmarks fornemste Opgave? Fordi den er en af de vanskeligste; fordi det er dér, hvor Forholdet til den tyske Nabo spiller ind, og hvor Danmark staar over for en Del af et vigtigt europæisk Spørgsmaal, fordi det er dér, hvor begaaede Fejl maa rettes, fordi Nordslesvig er den Landsdel, der allermost kunde give Anledning til at bane Vejen til en god Fremtid.

Jeg er mig fuldt bevidst hermed at anlægge en Betragtningmaade, der ikke er den gængse. Det er jo saa menneskeligt, at man holder Vanskelighederne lidt paa Afstand. Det er i Folkenes og Staternes Forhold ikke anderledes end i private Forhold. Man kan næsten sige, det er almindelig Coutume i Europa, naar man er nødt til at beskæftige sig med Grænsedistrikternes Spørgsmaal, da at gøre det med Harme over, at Forholdene ikke vil føje sig, som man ønsker, maaske endog trods bedste Hensigter.

Jeg kan forstaa det, men forsvares kan det alligevel paa ingen Maade. Nej, jeg mener, at man aldrig faar Bugt med disse vanskelige Spørgsmaal, om man ikke radikalt forandrer Signalerne og virkelig sætter Grænsedistriktsspørgsmaalet i Højsædet som det, der ikke blot kræver den største Agtpaagivenhed, men ogsaa fremfor Statens andre Opgaver er en Opgave af europæisk Rang og Betydning. Naar man bidrager til dette Spørgsmaals Løsning, bidrager man ikke blot til Statens sunde Opbygning, men ogsaa til Befæstelse af de europæiske Forhold.

Hvad jeg i denne Retning har at bemærke, siger jeg ud fra et oprigtigt Ønske om, at Forholdet til den sydlige Nabo paa enhver Maade maa blive godt. Jeg ved, at man ikke kan vente det samme venskabelige, ja, næsten broderlige Forhold som mellem Danmark og det øvrige Norden; Danmark har haft bitre Fejl ogsaa mod Nord, men de ligger længere tilbage og er veget for et tillidsfuldt Samarbejde. Konflikterne mod Syd er af nyere Dato, og Saarene paa begge Sider er endnu ikke lægt, men det kan jo ske engang. Det er min politiske Overbevisning, at en nærmere Sammenslutning af de nordiske Lande ogsaa paa det politiske Omraade ikke vil hindre, men snarere lette et godt Forhold til Tyskland. Det vil da være lettere at se stort paa Tingene. Dette har jeg allerede